

Nr 225.

Av herrar **Carlsson** i Bakeröd och **Hansson** i Skediga, om viss ändring i bestämmelserna om statsbidrag till byggande av enskilda utfartsvägar.

Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse av den 15 juni 1939 § 2, angående bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar, kan byggnadsbidrag erhållas med högst 50 % av den beräknade kostnaden för anläggning av väg, där sådan anläggning måste anses vara för väghållaren synnerligen betungande. Denna i och för sig goda hjälp till isolerade och avsides liggande bygder är dock icke tillräcklig för att fylla det med anslaget åsyftade ändamålet. Ofta är nämligen avståndet från gården till den allmänna vägen så stort, att halva kostnaden för vägbyggnaden av denna anledning blir allt för dyrbar för den enskilde väghållaren. Ofta tvinga terrängförhållanden till dyrbara sprängnings- och anläggningsarbeten, broar o. d. och även om halva kostnaden erhålles i statsbidrag saknar väghållaren ofta ekonomiska möjligheter för täckande av den återstående delen av anläggningskostnaden. Detta särskilt i sådana fall där anläggningen till större del är att betrakta som specialarbete, såsom sprängningsarbete, byggande av broar, vägtrummor o. s. v., arbeten där väghållaren icke har möjlighet att genom körslor eller på annat sätt genom eget arbete bidra till kostnadernas täckande.

Det är klart, att anläggningskostnaderna för utfartsvägar till enskilda avlägset liggande gårdar stundom kunna bli oproportionellt höga i förhållande till värdet av de gårdar eller den bygd, de avse att betjäna, men detta bör icke vara avgörande då denna fråga har inte bara ekonomisk, utan även social betydelse för dem som bygga och bo i sådana bygder, som här avses. Det är inget önskemål att avfolka en bygd, även om den ligger ett antal kilometer från allfarsvägen, ty människorna också i dessa trakter ha sin uppgift att fylla, och de behövas i dessa orter kanske i denna tid mer än någonsin, då folket på dessa platser uteslutande har sin utkomst av jordbruk och skogsbruk. Man bör besinna att också dessa få genom vägskatten bidra till de allmänna vägarna, men de ha stora svårigheter att själva kunna komma i förbindelse med desamma.

Genom förbättrade vägar till avlägset liggande gårdar och byar skapas också betingelser för att kvarhålla, kanhända också att utöka, den bebyggelse och den befolkning, som finns på dessa platser, och därigenom tillvarata de utkomstmöjligheter, som där ges.

Med stöd av det anförda få vi därför hemställa,

att riksdagen beslutar sådan ändring av gällande bestämmelser i förordningen angående bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar, att där, på grund av vägens längd eller annan omständighet, anläggningen måste anses vara för väghållaren särskilt betungande, bidraget till byggande av enskild utfartsväg måtte få utgå med 60 procent av den beräknade kostnaden.

Stockholm den 24 januari 1942.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.

K. E. Hansson,
Skediga.
